

DERĪBA UN PROJEKTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 24:1–18; 1. Kor. 11:23–29; 3. Moz. 10:1, 2; Ec. 36:26–28; 2. Moz. 31:1–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Mozus nogāja un izstāstīja tautai visus Tā Kunga vārdus un visus noteikumus; un visa tauta vienā balsī atbildēja un sacīja: ‘Visus šos vārdus, ko Tas Kungs ir runājis, mēs izpildīsim’” (2. Moz. 24:3).

Kungs – kā viņu Dievs, Radītājs un Pestītājs – vēlējās būt kopā ar Saviem ļaudīm un dzīvot viņu vidū. Viņš radīja mūs, lai mēs būtu ciešā sadraudzībā ar Viņu. Tomēr, ja jēgpilnas attiecības ar citiem cilvēkiem var izveidot tikai ar laiku un pūlēm, tas pats attiecas uz mūsu vertikālajām attiecībām ar Dievu. Tā var būt pacilājoša un izaugsmes pilna pieredze, bet tikai tad, ja pavadām laiku kopā ar Viņu. Praktiski tas nozīmē pētit Viņa Vārdu (tādā veidā Dievs runā ar mums), lūgt (atvērt mūsu sirdis Dievam) un liecināt citiem par Kristus nāvi, augšāmcelšanos un atgriešanos (iesaistīšanās Dieva misijā). Kad Dievs mūs svētīs, mēs būsīm svētību kanāls citiem.

Uzmanības centrā jābūt Dievam, nevis mums pašiem (Ebr. 12:1, 2). Pateicoties mūsu saiknei ar Viņu, Dievs var dot mums spēku sekot Viņa mācībām, kas nozīmē paklausību Viņa Vārdam. Nav brīnums, ka Kristus sekotāju beigu laika paaudze tiek raksturota kā cilvēki, “kas ievēro Dieva baušļus un Jēzus ticību” (Atkl. 14:12, NKJV).

Tas patiešām ir vienkārši: mēs mīlam Dievu un, pateicoties šai mīlestībai, mēs Viņam paklausām.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. septembrī.

Grāmata un asinis

Izlasi 2. Moz. 24:1–8. Kāda loma Dieva Vārda lasīšanai un aplačīšanai ar asinīm ir derības starp Dievu un Viņa tautu apstiprināšanā? _____

Dzīvais Bībeles Dievs ir attiecību Dievs. Mūsu Kungam svarīgais elements nav lieta vai darba kārtība, bet gan cilvēks. Tādējādi Dievs pievērs lielu uzmanību cilvēkiem, un Viņa darbības galvenais mērķis ir izveidot personiskas attiecības ar katru no mums. Galu galā Dievam, kurš “ir mīlestība”, ir jābūt Dievam, kuram rūp attiecības, jo kā gan var būt mīlestība bez attiecībām?

Jēzus teica: “Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis” (Jņ. 12:32). Dievu interesē ne tikai mūsu ētiskā uzvedība, pareizas doktrīnas vai pareiza rīcība, bet, galvenais, dziļi personīgas attiecības. Abas pie radīšanas ieviestās kārtības (1. Moz. 1.–2. nod.) ir par attiecībām – pirmā par vertikālajām attiecībām ar Dievu (sabats), bet otrā par horizontālajām attiecībām starp cilvēkiem (laulība).

Derības ratifikācijai Sinajā bija jāstiprina īpašās attiecības, kuras Dievs vēlējās izveidot ar Saviem ļaudīm. Ceremonijas laikā cilvēki skaļā balsī divreiz sauca, ka paklausīs Dievam visā, ko Viņš prasīs. “Visu, ko Tas Kungs ir sacījis, mēs darīsim,” viņi apliecināja. Viņi tā arī domāja, bet nepazina savu trauslumu un spēka trūkumu. Asinis tika slacītas uz derības grāmatas, norādot, ka tikai ar Kristus nopelni Israēls spēj sekot Dieva norādījumiem.

Mēs nevēlamies pieņemt, ka mūsu cilvēciskā daba ir trausla, vāja un dziļi grēcīga. Mums ir raksturīga tieksme uz ļaunumu. Lai mēs varētu darīt labu, mums ir jāsaņem palīdzība no ārpusēs. Šī palīdzība nāk tikai no augšienes, no Dieva žēlastības spēka, no Viņa Vārda un no Svētā Gara. Un pat tad, ja tas viss ir mūsu rīcībā, ļaunums tik viegli mums pielāvās, vai ne tā?

Tāpēc ciešas personiskas attiecības ar Dievu toreiz Sinajā cilvēkiem bija tikpat svarīgas kā mums šodien.

“Visu, ko Tas Kungs ir teicis, mēs darīsim” (2. Moz. 24:3, NIV). Cik reižu jūs esat solījuši to pašu, bet neveiksmīgi? Kāds ir vienīgais risinājums? _____

Redzot Dievu

Izlasi 2. Moz. 24:9–18. Kādu pārsteidzošu pieredzi Israēla bērni šeit guva? _____

Pēc tam, kad tika atjaunota derība ar Dievu, Mozus atkal uzkāpa Sinaja kalnā. Kāpjot sāukumā Mozus nebija viens – viņu pavadīja 73 lieliski israēliešu vadītāji. Vadītājiem šī bija pārākā pieredze – viņi redzēja Dievu (teofānija), un teksts divreiz uzsver šo apbrīnojamo realitāti. Tas bija arī laiks, kad vadītāji, kopīgi ēdot, apzīmogoja derību ar Dievu. Tas bija mielasts, un Israēla Dievs bija mielasta rīkotājs. Šos vadītājus Dievs ļoti pagodināja.

Tuvajos Austrumos Bībeles laikos (un zināmā mērā arī mūsdienās) kopīga ēšana bija īpašs notikums, liels pagodinājums un privilēģija. Tas ietvēra piedošanu un veidoja draudzības saikni. Tas nozīmēja veltīt sevi otram un palikt kopā krīzes un problēmu situācijās. Kopīgi ēdot, viņi cits citam bez vārdiem apsolīja, ja ar vienu pusi kaut kas notiks, otrai būs pienākums nākt palīgā. Uzaicināt uz maltīti nozīmēja īpašu cienastu, kas nebija paredzēts visiem.

Tajā pašā laikā atteikšanās no šāda uzacīnājuma bija viens no ļaunākajiem apvainojumiem. Šis ieskats palīdz mums izprast stāstus Jaunajā Derībā, kur Jēzus Kristus tika smagi kritizēts par ēšanu kopā ar grēciniekiem (Lk. 5:30). Svinot Svēto vakarēdienu, ticīgie nodibina ciešu saikni ar citiem ticīgajiem – tādiem pašiem grēciniekiem. Šīs maltītes laikā mēs svinam piedošanu un pestīšanu, kas mums ir Jēzū (sk. Mt. 26:26–30, Mk. 14:22–25, 1. Kor. 11:23–29).

Trāģiski ir tas, ka daži vīrieši, kuri bija devušies kopā ar Mozu, vēlāk krita grēkā un zaudēja dzīvību (sk. 3. Moz. 10:1, 2, 9). Pat ja viņiem bija dziļa pieredze ar Dievu, šī pieredze viņus nepārveidoja un neatgriezta. Cik spēcīga mācība, ka patiesības un svēto privilēģiju iegūšana automātiski nenozīmē atgriešanos. Pēc gūtās pieredzes šiem vīriem vajadzēja būt pēdējiem, kas tā kļūdītos.

Pakavējieties vairāk pie stāsta par šiem ļoti privilēģētajiem vīriešiem, paša priestera Ārona dēliem. Kādu brīdinājumu tam vajadzētu atstāt mums, adventistiem, kas, ņemot vērā mums uzticēto gaismu, patiešām esam privilēģēti? _____

Spēks paklausīt

Izlasi Ec. 36:26–28. Kā paklausība notiek mūsu dzīvē? _____

Trīs reizes israēlieši dedzīgi paziņoja, ka viņi paklausīs Dievam (2. Moz. 19:8; 2. Moz. 24:3, 7). Paklausība ir svarīga, pat ja Bībele māca, ka mēs, cilvēki, esam vāji, salauzti, trausli un grēcīgi. Šī bēdīgā patiesība ir atklāta ne tikai senā Israēla vēsturē, bet visas Viņa tautas vēsturē.

Kā tad mēs varam uzticīgi sekot Dievam?

Labā ziņa ir tāda, ka tam, ko Dievs pavēl, Viņš dod arī spēku. Palīdzība nāk no ārpusēs, ļaujot mums īstenot to, ko Dievs prasa. Tas ir Viņa darbs. Pravietis Ecēhiēls to ļoti skaidri norāda savā teoloģiskajā kopsavilkumā (Ec. 36:26, 27). Sirds pārstādīšanu var veikt tikai Dievs, un Viņš to dara, izņemot mūsu akmens sirdi un aizstājot to ar jūtīgu miesas sirdi. Arī Jozua atgādināja saviem klausītājiem: “Jūs nebūsit spējīgi kalpot Tam Kungam” (Joz. 24:19).

Mēs varam izlemt sekot Dievam; tāda ir mūsu loma. Mums jāizdara izvēle ik mirkli nodoties Viņam. Un tas ir tādēļ, ka mums nav spēka īstenot pat savu apzināto izvēli kalpot Viņam. Bet, kad mēs uzticam savu vājumu Dievam, Viņš mūs dara stiprus. Pāvils saka: “Kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs” (2. Kor. 12:10).

Ievērojiet dievišķo “es” Ec. 36:24–30: Dievs sapulcina, attīra, noņem, dod, liek un mudina jūs rūpīgi ievērot Viņa likumu. Ko Viņš dara, to darīsīt jūs. Viņš identificējas ar jums, un, ja jūs cieši sadarbosities ar Viņu, Viņa darbība būs jūsu darbība. Vienotība starp Dievu un jums būs dinamiska, spēcīga un dzīva.

Šajā fragmentā uzsvars atkal tiek likts uz Dieva darbību. Jaunajā karaļa Džeimsa versijā ir rakstīts: “Es ielikšu jūsos Savu Garu un likšu jums dzīvot pēc Maniem likumiem, un jūs turēsīt Manus spriedumus un pildīsīt tos” (Ec. 36:27). Dievs pavēl cilvēkiem paklausīt un tad dod tam spēku. To, ko Dievs prasa no Saviem ļaudīm, Viņš tiem vienmēr palīdz izdarīt. Paklausība ir Dieva dāvana (ne tikai mūsu veikums vai sasniegums), tāpat kā attaisnošana un pestīšana arī ir Viņa dāvanas (Fil. 2:13).

Ja mums ir apsolīts spēks paklausīt, kāpēc mums tik un tā ir tik viegli krist grēkā? _

Viņa ļaužu vidū

Dievs mācīja Savus ļaudis ar dažādiem līdzekļiem, un viens no tiem bija ar svētnīcas starpniecību. Visi tās dievkalpojumi norādīja uz Jēzu; tās bija mācības līdzībās par pestīšanas plānu, kas tiks īstenots ar Jēzus starpniecību daudzus gadsimtus vēlāk.

Izlasi 2. Moz. 25:1–9. Kādas būtiskas, praktiskas un teoloģiskas patiesības ir redzamas šajos pantos? _____

Lai gan Dievs vadīja israēliešus un jau bija viņiem tuvu, Viņš pavēlēja Mozum uzcelt svētnīcu: “Un tiem būs Man taisīt svētnīcu, ka Es varētu mājot viņu vidū” (2. Moz. 25:8). Dievs gribēja viņiem taustāmi parādīt, ka Viņš patiešām ir ar viņiem. Pat ja viņi daudz reizes bija rīkojušies nepareizi, Viņš nebija tos pametis, un “pēc tam, kad viņi atkal bija iemantojuši Debesu labvēlību” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 343. lpp.), viņiem tika dota dievišķa pavēle sākt svētnīcas celtniecību.

Bībele mums apliecina, ka Dievs nedzīvo cilvēku celtos tempļos un ēkās (Ap. d. 7:47–50), jo Viņš ir lielāks par debesu padebešiem, un debesis Viņu nevar saturēt. Pāvils areiopagā Atēnās teica: “Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos” (Ap. d. 17:24). Arī ķēniņš Salamans saka: “Bet vai tad Dievs patiešām lai dzīvotu zemes virsū? Lūk, debesis un debesu debesis nav spējīgas Tevi pilnā mērā uzņemt. Kā tad nu vēl šis nams, kādu es esmu uzcēlis?” (1. Ķēn. 8:27) Svētnīcai bija jāatrodas tur, kur Dievs viņiem parādīs Savu klātbūtni.

Israēliešiem bija jānes brīvprātīgs ziedojums svētnīcas celtniecībai. Viņiem bija jāsniedz dārgas un vērtīgas dāvanas, tostarp zelts, sudrabs, bronza, akācijas koks, dažāda veida smalkas drānas, olīveļļa un garšvielas.

2. Moz. 25:10–27:21 mums ir daudz informācijas par svētnīcu un tās kalpošanu. Dievs uzticēja Mozum projektu ar detalizētiem norādījumiem, kā celt un iekārtot telti, tostarp Derības šķīstu, maizes galdu, lampas statīvu, altārus, aizkarus, krāsas un izmērus.

Mozum bija jāceļ telts saskaņā ar paraugu, ko Dievs viņam rādīja (2. Moz. 25:9, 40; 2. Moz. 26:30) un kas bija Debesu svētnīcas atspulgs (Ebr. 8:1, 2; Ebr. 9:11). Zemes svētnīca pildīja svarīgu funkciju līdz Jēzus nāvei un Viņa kalpošanai Debesu svētnīcā, kas līdz ar to padarīja zemes svētnīcu par spēkā neesošu, un šo patiesību Kristus nāves brīdī demonstrēja Vissvētāko vietu nodalošā priekškara pārplēšana (Mt. 27:51; Mk. 15:38).

Piepildīts ar Dieva Garu

Gatavojoties pielūgsmei teltī, Dievs Mozum deva norādījumus par katru detaļu. Priesteriem bija jāvalkā īpašas drēbes, un augstais priesteris valkāja īpašu efodu ar Israēla dēlu vārdiem. Viņš arī valkāja krūšu zīmi ar Urīmu un Tumīmu, un tam bija jābūt uz viņa sirds (2. Moz. 28). Visi priesteri bija iesvētīti (2. Moz. 29). Citi priekšmeti, kas bija rūpīgi jāgatavo, bija vīraka altāris, trauks mazgāšanai, svaidāmā eļļa un vīraks (2. Moz. 30).

Izlasi 2. Moz. 31:1–18. Kādu īpašu palīdzību Dievs sniedza, lai visas telts detaļas un kalpošana tiktu sagatavotas skaisti un pareizi? _____

Šeit pirmo reizi Svētajos Rakstos lasām, ka Dievs cilvēku piepildīs ar Dieva Garu. Ko tas nozīmē? Becaleēls tika pilnvarots mākslinieciski strādāt pie telts. Viņš bija piepildīts, t.i., apdāvināts ar jaunām prasmēm, izpratni un zināšanām par nepieciešamo meistarību. Turklāt Dievs tādu pašu Garu deva arī Oholiābam un daudziem citiem amatniekiem, lai tie palīdzētu šajā darbā.

Visa šī radošuma vidū Dieva sabats tiek pasniegts kā zīme starp Dievu un Viņa ļaudīm, ka Kungs tos dara svētus. Tas nozīmē, ka ceturtā baušļa ievērošana ir saistīta ar svētdarīšanu. Ecēhiēls vēlāk novēroja: “Es devu tiem arī Savas svētās dienas, kas ir derības zīme starp Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kas tos svētījis” (Ec. 20:12).

Sabats ir atgādinājums, ka Kungs ir ne tikai mūsu Radītājs (1. Moz. 2:2, 3), Pestītājs un Dievs (5. Moz. 5:15; Mk. 2:27, 28), bet arī Svētais. Viņš pārveido cilvēkus ar Savu klātbūtni; ar Viņa Garu un Vārdu tie aug, lai atspoguļotu mīlošu, laipnu, nesavtīgu un piedodošu raksturu.

Kulminācijas dāvana, ko Dievs deva Mozum, bija Dekalogs (2. Moz. 31:18). Pats Dievs uzrakstīja un iedeva divas akmens plāksnes ar desmit baušļiem (2. Moz. 31:18; 5. Moz. 9:9–11). Šīs plāksnes bija jānovieto Vissvētākajā vietā un Derības šķīrta iekšpusē, zem salīdzināšanas vāka (2. Moz. 25:21).

“Salīdzināšanas vāks” nāk no ebreju vārda, kura saknes nozīme ir “izpirkt”. Kāpēc šis vāks novietots tieši virs Dieva likuma? Kādu cerību mums vajadzētu saskatīt šajā faktā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasiet Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Saiešanas telts un tās uzdevums” (343.–353. lpp.).

Saiešanas telts bija īpaša vieta, kur tika veikta Dieva tautas izsūdzēto grēku izpirkšana. Tā bija vieta, kur patiešām tika atklāts viss pestīšanas plāns un arī dažas detaļas Israēla bērniem, kamēr viņi atradās tuksnesī. Tur mācīja taisnošanu, svētdarīšanu un tiesu. Katrs dzīvnieku upuris norādīja uz Jēzus nāvi, grēku piedošanu un, visbeidzot, grēku dzēšanu. Un līdzās upuriem bija Dieva likuma klātbūtne, taisnības mēraukla.

“Dieva baušļi, kas glabājas Derības šķirstā, bija taisnības un tiesas lielā mēraukla. Šie likumi pārkāpējam paziņoja nāves spriedumu, bet pāri tiem atradās salīdzināšanas vāks, virs kura atklājās Dieva klātbūtne. No šīs vietas izpirkšanas nopelnā nožēlojošajam grēciniekam nāca piedošana. Tā Kristus darbā mūsu atpestīšanas labā, ko ainoja kalpošana svētnīcā, sastapās ‘žēlastība un uzticība, skūpstījās taisnība un miers’ (Ps. 85:11).” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 349. lpp.).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Cik reizes jūs esat teikuši: “Visu, ko Kungs man liek darīt, es darīšu”? Cik veiksmīgi bija jūsu centieni?
2. Kad 40 dienu ilgā Mozus uzturēšanās pie Kunga Sinaja kalnā tuvojās noslēgumam, Dievs uzsvēra, ka israēliešiem ir jāievēro Viņa sabats, jo tā būs zīme starp Dievu un viņiem, ka tas ir Kungs, kas viņus dara svētus. Kādu lomu sabata ievērošanā ieņēma svētums un svētdarīšana?
3. Kungs gribēja, ka viņi izveidotu svētnīcu, lai “Es varētu mājot viņu vidū”. Cik interesanti, ka šī vieta bija Israēla pestīšanas centrs. Tieši šeit – šajā svētnīcā, kur Dievs dzīvoja Savu ļaužu vidū, – pestīšanas plāns tika pausts simbolos un ēnās. Ko tas mums stāsta par mūsu pilnīgo atkarību pestīšanas jautājumā no Dieva?
4. Ko tas nozīmē, ka ar asinīm visi viņu grēki tika nogādāti svētnīcā, Dieva namā? Kā šī apbrīnojamā patiesība, kaut arī vāji, tomēr atspoguļo to, ko Jēzus mūsu labā paveica pie krusta un ko Viņš pašlaik dara mūsu labā Debesu svētnīcā?